Ascensió del Senyor (A)

Text de l'Evangeli (*Mt* 28,16-20): En aquell temps, els Onze deixebles s'encaminaren a la Galilea, a la muntanya que Jesús els havia indicat. I en veure'l, l'adoraren, ells que havien dubtat. I acostant-s'hi Jesús, els parlà, dient: «M'ha estat donada tota potestat al cel i sobre la terra. Aneu, doncs, i instruïu tots els pobles, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant, ensenyant-los a guardar totes les coses que us he manat. I mireu que jo soc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món».

© Albada Editorial / evangeli.net

«M'ha estat donada tota potestat al cel i sobre la terra»

Dr. Josef ARQUER
(Berlin, Alemanya)

Avui, contemplem unes mans que beneeixen —el darrer gest terreny del Senyor (cf. Lc 24,51). O unes petjades marcades sobre un pujol —l'últim senyal visible del pas de Déu per la nostra terra. A vegades, hom representa aquest monticle com una roca, i la petjada de les seves trepitjades resta gravada no sobre la terra, sinó en la roca. Com si al·ludís a aquella pedra que Ell anuncià i que aviat serà segellada pel vent i pel foc de la Pentecosta. La iconografia usa des de l'antiguitat aquests símbols tan suggerents. I també el núvol misteriós —ombra i llum al mateix temps— que acompanya tantes teofanies ja en l'Antic Testament. El rostre del Senyor ens enlluernaria.

Sant Lleó el Gran ens ajuda a aprofundir en l'esdeveniment: «Allò que era visible en el nostre Salvador ha passat ara als seus misteris». ¿A quins misteris? Als que ha confiat la seva Església. El gest de benedicció es desenvolupa en la litúrgia, les petjades sobre la terra marquen el camí dels sagraments. I és un camí que condueix vers la plenitud del definitiu encontre amb Déu.

Els Apòstols hauran tingut temps per tal d'habituar-se a l'altre mode d'ésser del seu Mestre al llarg d'aquells quaranta dies, en els que el Senyor —ens diuen els exegetes— no "s'apareix", sinó que —en fidel traducció literal— "es deixa veure". Ara, en aquesta darrera trobada, es renova l'astorament. Perquè ara descobreixen que, en el futur, no solament anunciaran la Paraula, sinó que infondran vida i salut, amb el gest visible i la paraula audible: en el baptisme i en els altres sagraments.

«M'ha estat donada tota potestat al cel i sobre la terra» (Mt 28,18). Tot poder... Anar a tots els pobles...

Ensenyant a guardar tot... I Ell serà amb ells —amb la seva Església, amb nosaltres— en tot temps (cf. Mt 28,19-20). Aquest “tot” ressona a través de l'espai i del temps, tot afirmant-nos en l'esperança.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Els va aprofitar tant als Apòstols l’Ascensió del Senyor que tot el que abans els causava por, després, es va convertir en goig. Des d’aquell moment van elevar tota la contemplació de la seva ànima a la divinitat asseguda a la dreta del Pare» (Sant Lleó Magne)

- «L’Ascensió de Jesús al cel constitueix la fi de la missió que el Fill ha rebut del Pare i l’inici de la continuació d’aquesta missió per part de l’Església, que durarà fins al final de la història i gaudirà de l’ajuda del Senyor ressuscitat» (Francesc)

- «La sagrada Tradició i la sagrada Escriptura estan íntimament unides i compenetrades. Perquè, havent brollat ambdues de la mateixa font divina, en certa manera es fonen i tendeixen al mateix fi. L’una i l’altra fan present i fecund dintre l’Església el misteri del Crist, que ha promès que estaria amb els seus ‘dia rere dia fins a la fi del món’ (Mt 28,20)» (Catecisme de l’Església Catòlica, nº 80)